

Charlieho slová

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, pochopil som, ako veľmi druhého zahanbuje, keď mu vnucujem svoje priania, aj keď viem, že na to nie je vhodná doba, ani na to nie je ten človek pripravený – i keby som bol tým dotýčným ja sám. Dnes viem, že sa tomu hovorí *ÚCTA*.

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, prestal som túžiť po inom živote a dokázal vidieť, že všetko okolo mňa je výzvou k rastu. Dnes viem, že sa tomu hovorí *ZRELOSŤ*.

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, pochopil som, že vždy a pri každej príležitosti som v správny čas na správnom mieste a že všetko, čo sa deje, je správne. Od tej doby som mohol byť pokojný. Dnes viem, že sa tomu hovorí *UVEDOMELOSŤ*.

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, prestal som chcieť mať vždy pravdu, a tak som sa menej často mýlil. Dnes som poznal, že sa tomu hovorí *NADHLAD*.

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, nechcel som už ďalej žiť minulosťou a starať sa o svoju budúcnosť. Teraz žijem už len v tom okamžiku, kde sa deje všetko. Tak dnes prežívam každý deň, a hovorím tomu *NAPLNENIE*.

Ked' som začal skutočne milovať sám seba, uvedomil som si, že ma moje zmýšľanie môže urobiť úbohého a chorého človeka. Keď som však povolal na pomoc silu svojho srdca, dostal môj rozum významného partnera. Tomuto spojeniu dnes hovorím *MÚDROSŤ*.

Nemúsím sa už obávať sporov, konfliktov a problémov so sebou samým a s ostatnými, pretože dokonca aj hviezdy sa spolu niekedy zrazia a vzniknú tak nové svety. Dnes viem, že to je *ŽIVOT*.

Charlie Chaplin

UŽ NECHCEM BYŤ občan druhej kategórie

Dlho sme si lámali hlavu, akou témou začať v našom HLAS-e v úvodnom čísle nového ročníka. Zhodnotiť minulé rok? Vysloviť priania a želania? Predstaviť plány, vízie, čo nás čaká,...? Nič nás akosi neoslovilo. Keď sa už k tomu akosi nikto nemal, povedal som kolegom, že skúsím sám.

Potom som si spomenul na slová listu, ktorý napísal veľikán Charlie Chaplin. Sú tak silné, že sa hovorí – ten list by si mal prečítať každý človek. Úryvok z neho sme použili v našom stĺpčeku na titulnej strane. A pod váhou jeho slov som si uvedomil jedno. Akosi sa mi už nechce byť občanom druhej kategórie, ktorému sa podsúva jednofarebná pravda...

Človek žije v dnešnom svete preplnenom najmodernejšími technológiami. Vieme sa dostať bližšie k informáciám, bližšie k „matrixu“, teda svetu, ktorý nás ovláda. No zároveň sa v tom všetkom oveľa ťažšie orientujeme. Podsúvajú sa nám pravdy ovládnuté záujmami, potom na vlastnej koži poznávame dôsledky. Vtedy sa snažím povedať sám sebe, že všetko to, čo ma život zatiaľ naučil, aj v kontexte Charlieho slov – úcta, zrelosť, nadhľad, naplnenie, život,... ma musí z toho vyviesť vlastným rozumom.

Svet okolo sa mení. Mení podľa záujmov vládnucich a silných. Po dlhých rokoch opäť žijeme opantani strachom. Strachom, ktorí nám podsúvajú silní. Kto z nich má pravdu? Tí, na ktorej lodi sa dnes vezieme? Tí, na ktorých lodi sme sa viezli? Sú vôbec aj iné lode...?!

Som dnes občanom druhej kategórie? Som preto, ak si myslím, že to, čo nám po dávkach podsúvajú jedni alebo druhí, sa mi nepáči? Oni sú dnes schopní v záujme ochrany svojej neomylnnej pravdy stopnúť aj vaše vlastné „ego“... To všetko dnes dokáže „veľký brat“, čo režíruje dávkovanie toho, čo nám médiá tlmocia... Vždy si spomeniem v tých chvíľach na český film „Obsluhoval jsem anglického krále“ a slová hlavnej

postavy – „...to co bylo mé, teď už není mé...?“, keď mu odoberali jeho majetok.

O jednej vojne sa hovorí všetko, tú druhú nám zamlčujú. O utrpení putujúcich emigrantov tiež. Pardón! Aby som bol v kurze, dnes sú to už všetko iba utečenci. O strašných činoch rovnakých emigrantov/utečencov, o ktorých nesmeli médiá ani policajti informovať. O padnutých lietadlách za podivných okolností. O nálade medzi ľuďmi a strachu, keď niekam cestujete. O nepokoji, ak ste niekde v spoločnosti a dakto príde dokázať svoju neomylnú vieru v niekoho. O ochrane svojich detí, žien, rodín pred ničím, čo sem nepatrí, čo nám sem niekto pozval. O záujmoch silných, v ktorých sa už takmer nikto nevyzná.

...a potom zrazu, povieš svoj názor, ktorému Ťa život a poznanie naučili. Je iný, ako sa to aktuálne podáva v extra silných dávkach. A ... Som zrazu občan druhej kategórie, nejdem na vlne ...

Aj kvôli tomuto chceme ďalej pokračovať s našimi novinami. Ďalej vám poskytovať informácie, názory, rozhovory, poznávať sami seba, byť hrdí na to, čo sme vytvorili, akých máme šikovných ľudí. A samozrejme...! Aj povedať slová, ktoré nebudú v kurze so všeobecným „status quo“.

Veď máme poznanie, zrelosť, uvedomenie, úctu, nadhľad, chceme naplniť, byť múdrejšími a najmä žiť!

Chce sa mi záverom povedať ako Charlie, že už viem, že toto všetko je ŽIVOT. Urobme si ho navzájom obohacujúcim. Stojí to za to! Všetko dobré v tomto roku, milí čitatelia!

Dušan Pevný

Rozpočet je základom finančného hospodárenia obce. Tá naša už niekoľko rokov vykazuje výborné finančné zdravie. V rámci hodnotenia hospodárenia obcí v SR v roku 2014 z možných 6 bodov dosiahla 5,6 bodu. Na základe doterajších poznatkov je predpoklad, že i za rok 2015 dosiahnu Trenčianske Stankovce podobné hodnotenie.

Koncom minulého roka bol schválený rozpočet obce na tento rok. Bežné príjmy pre rok 2016 v hodnote 1,812 mil. EUR sú na úrovni predchádzajúcich rokov. Bežné výdaje sú plánované v hodnote 1,570 mil. EUR, čo je mierne zvýšenie oproti predchádzajúcim rokom. Kapitálové príjmy nie sú plánované žiadne, kapitálové výdaje na investičné akcie sú plánované v hodnote 343 000 EUR. Základnou povinnosťou rozpočtu je zadenovanie zámerov a cieľov, ktoré sa budú v obci realizovať z výdajov. Zámery a ciele sú spracované v programovom rozpočte, v ktorom sú uvedené i merateľné ukazovatele. Obec v predchádzajúcich rokoch na svoj rozvoj okrem prostriedkov z rozpočtu využívala i finančné prostriedky získané z dotácií.

Pri príležitosti schválenia rozpočtu na rok 2016 sme položili otázky poslancovi a predsedovi finančnej komisie **Ing. Martinovi Kudlovi, PhD.:**

1. Bežné príjmy, výdaje obce sú v posledných rokoch približne na rovnakej úrovni. Napriek tomu, kde je potrebné hľadať ďalšie možnosti efektívnejšieho hospo-

dárenia obce s cieľom zvýšenia podielu kapitálových výdajov?

„V kategórii bežné výdavky sa predpokladá dosiahnutie úspory na výdavkoch na verejné osvetlenie, ktorého rekonštrukcia a výmena svietidiel sa realizovala koncom roka 2015. Za rok 2014 predstavovala táto položka čiastku 21 479 EUR. Ďalšou významnou čiastkou je financovanie rekultivácie trávnej plochy v rámci Oddychového centra.“

2. Terajší rozpočet neumožňuje realizáciu väčších investícií. Obec využíva v minimálnej miere možnosti získania finančných prostriedkov cez peňažné ústavy. Nemala by vo väčšej miere využiť dané možnosti i v súvislosti so stavom miestnych komunikácií?

„Doposiaľ bola obec zaťažená úvermi, najmä za Oddychové centrum až do roku 2016. Úroky z predmetných úverov predstavovali významnú položku. V období od roku 2005 do roku 2015 predstavovala položka - úroky z úverov, podľa dostupných údajov z obecného úradu čiastku približne 145 000 EUR. Nielen opravy miestnych

Otázky poslancovi

komunikácií, obzvlášť po ukončení projektu kanalizácie a konečnej úprave zo strany zhotoviteľa, ale aj oprava a údržba budov, ktoré sú v majetku obce sú prioritou poslaneckého zboru. Financovanie by malo byť sústredené využitím dostupných prostriedkov z rozpočtu obce, z rezervného fondu a finančných prostriedkov z eurofondov.

Pred využitím financovania z peňažných ústavov je nutné prehodnotiť, do akej miery chceme, aby bola obec zadĺžená, nakoľko sa jedná o spravovanie obecného majetku, nie súkromného. Rovnako je potrebné prehodnotiť úrokové zaťaženie obce, riziká spojené s takýmto financovaním, rentabilitu danej investície a v neposlednom rade riziko (napr. v prípade rekonštrukcie verejných vodovodov). Škoda, že takáto iniciatíva na zverejnenie informácií od starostu a poslancov sa neuskutočnila už v minulosti.“

spracoval Jozef Kadák

OSVETLENIE, TROŠKU INAK...

Jednou z prvých vážnych tém, ktorej sme sa v novinách HLAS venovali, bolo verejné osvetlenie v obci. Kolega v tom čase trefne opísal stav. Dnes po roku je všetko inak alebo mohlo byť všetko inak. Ide o to, ako sa na fakty pozrieme. Nepochybniteľný je ten, že dnes, po roku máme osvetlenie zrekonštruované. Ministerstvo hospodárstva SR poskytlo nenávratný finančný príspevok na realizáciu projektu „Rekonštrukcia a modernizácia verejného osvetlenia v obci Trenčianske Stankovce“. Toľko známe fakty.

Na začiatku bol zámer obce zrekonštruovať osvetlenie vo výške predpokladanej investície 308 741 Eur. Na plánoch i výpočtoch sa zúčastnili odborní projektoví manažéri, ktorí navrhli riešenie a vypočítali potrebnú výšku finančných nákladov rekonštrukcie. Žiadosť bola MHSR predbežne schválená a posunutá k vykonaniu ďalších úkonov vedením obce a to napr.: mať potrebných 5 % na spoluúčasť, vybrať dodávateľa, obhájiť projekt pred úradníkmi na Ministerstve hospodárstva, niekoľko ciest starostu do Bratislavy, atď...

Keď už obec urobila potrebné kroky, prišiel šok a riadiaci orgán MHSR, ktorý skúmal okrem iného aj oprávnenosť výdavkov projektu, schválil z celkovej sumy iba čiastku vo výške 244 539,15 Eur. V praxi to znamenalo, že ak obec chcela zrealizovať projekt v plnej miere ako bol navrhnutý, musela z vlastných zdrojov doplatiť rozdiel medzi schválenou sumou a potrebnou sumou. A na to bolo treba vyčleniť z rozpočtu obce 73 801,60 Eur, teda nielen cca 12 tisíc Eur čo bola výška 5 % povinnej spoluúčasti.

V podstate obec dostala na stôl vysvetlenie asi také, že svetelné teleso si nezadováži za ceny bežné na trhoch, tiež si nezadováži komponenty za ceny bežné na trhoch, ale ... dostane na ne z tzv. eurofondov v niektorých prípadoch zlomkovú sumu, v horších vôbec nič. Viacerí si položili otázku, čo teraz. Zruší sa časť plánovaných prác? Budeme niekde v obci svietiť po starom? Ako teda?

Poslanci dali so starostom hlavy do kopy a rozhodli v októbri 2015, že uvoľnia obecné peniaze (rozpočtové opatrenie 6/2015) na doplatenie potrebného výdavku tak, aby sa osvetlenie urobilo v celej obci. Viete si predstaviť, že by obec potrebné peniaze na účtoch nemala? Kocúrkovský syndróm - kde bude a nebude nové osvetlenie - bol zažehnaný, no viem si predstaviť desiatky obcí, ktoré takúto možnosť nemali... Prišli tak o ťažko poskytované peniaze z „bájneho Bruselu“. O tom by vedel už dnes rozprávať najmä náš starosta. Jedna veľká skúsenosť k dobru. Dúfam, že ho neodradí od ďalších aktivít.

Všimli sme si

Snáď sa aj tento náš „projektík za 300 tisíc“ z verejných fondov i obecných peňazí objaví v súčasnosti v tak premnožených reklamných spotoch o eurofondoch aktuálne pred voľbami, veď z toho rozdielu, čo sme nenačerpali - lebo nám neuznali, sa aj z našich 70 tisíc niečo do reklamy ujde... Niekoľko ten vysielací čas predsa musí zaplatiť!?

Ostáva už len jedna nezodpovedaná otázka a tá znie - v akej výške budú po vynovenom verejnom osvetlení náklady obce na spotrebovanú energiu a údržbu osvetlenia? Ale o tom zasa o rok, až bude známe prvé vyúčtovanie.

Dušan Pevný

Dušan Vendžúr

FAŠIANGOVÉ ZVYKY

Zaujímavosti

V tomto čase, keď na poli nebolo čo robiť, užívali si ľudia predchádzajúcich generácií čas, ktorému sa hovorilo Fašiangy. Fašiangy sú doba od Troch kráľov do Popolcovej stredy. Najznámejšie a zároveň najveselšie sú posledné dni fašiangu, spojené s radovánkami a hodovaním. Fašiangové tradície spojené so sprievodmi maskovaných ľudí, boli akýmsi prechodom medzi Vianocami a Veľkonočnými sviatkami. Vo viacerých etnografických záznamoch sa spomína mnoho krajovo sa líšiacich zvykov. Fašiang býval o dosť hlučnejší a odviazanejší než dnes.

Podľa prameňov z obdobia Veľkej Moravy sa u nás v 9. storočí používal termín „mjasopust“ (koniec jedenia mäsa pred pôstom). V Česku sa toto slovo zachovalo ako masopust, na Slovensku sme však neskôr prebrali nemecký názov fašiangy (fašangy), zo slova vast-schane, čo znamená asi ako posledné čapovanie.

Mládenci – fašiangovníci, poobliekaní do masiek, sa v poslednú fašiangovú nedeľu vydávali na obchôdzku z domu do domu. Za odmenu dostávali slaninu, klobásu, vajíčka, koláče a samozrejme aj vypiť. K typickému pečivu „na ponúkanie“ patrili smažené šišky, pampúšky a fánky. Vyvrcholenie fašiangových sviatkov bolo vo fašiangový utorok, posledná muzika spojená s pochovávaním basy. Pri tomto symbolickom pohrebe miestni občania v prestrojení za farára, organistu a kostolníka uskutočnili obrad, pri ktorom bolo veľa plaču, smiechu a zábavy všetkých prítomných.

V tomto pochmúrnom čase, keď nebolo na poli čo robiť, využíval sa tento čas fašiangov na rôzne zábavy. Keďže prasatá boli už dosť dorastené, bývali zabíjačky. Bolo dosť mäsa, preto sa odbavovali i svadby.

Fašiangové masky - Pred negatívnymi silami ochrániť a zabezpečiť úrodný rok a plodnosť hospodárskych zvierat mali i masky, ktorých výzor sa poväčšine dedil z generácie na generáciu. Fašiangové masky boli najmä zvieracie a vyzerali hrôzostrašne. Čím bola maska strašidelnejšia, tým mala väčšiu moc a ľudia verili, že démoni a zlí duchovia sa vyplašia a nebudú ich obťažovať. Zábavy si pri tom užili tiež dosť. Najtypickejšou maskou bol Turoň, predstavujúci silu zeme, symbol zdravia, vitality, plodnosti (doteraz symbolom sily zemského živlu je Býk v slnečnom horoskope). Fašiangy boli podľa zvykov a obyčajov najbujarejšie obdobie z celého roka, posinovatové oslavy. Ľudia očakávali, že sa skončí zima a príde jar. Obliekali sa do masiek, ktoré mali okrem zábavy aj ochranný význam a mali chrániť pred zlom.

V prvej polovici 20. storočia k maskám pribudol aj vojak so šablou a práve na túto šablú napichovali gazdiné potravinové podarúčky pre masky. Každá obec má svoje tradičné vinšovačky a masky na dvore domu nikdy nezabudli domácich vyzvítať. V sprievode nechýbal ani ľudový zabávač, ktorý zábave udával tempo.

Jedlo - V domoch sa pieklo mäso, slaninka s klobáskou, varila huspenina, vyprážali šišky a fánky. Bolo zvykom sa riadne najesť pred obdobím pôstu. Typické boli aj obchôdzky v maskách, kde mládež získavala jedlo, z čoho sa potom niečo spoločne urobilo. Niekde sa všetko odnieslo na priadky, kde dievčatá pripravili pohostenie.

Fašiangy a rituály - Fašiangy taktiež označo-

vali obdobie, ktoré ukončovalo priadky a za ktorým nasledovalo tkanie. V tomto období sa uskutočňovala aj väčšina svadieb, prebiehali tu rôzne iniciačné obrady: prijímanie mládenčov a dievčat do spoločnosti dospelých, učni sa stávali tovarišmi.

Koniec Fašiangov a následný pôst - Posledné tri dni boli najveselšie a zábavy vyvrcholili v utorok poslednou muzikou pred Popolcovou stredou. Fašiang končil pochovávaním basy. Akt pochovania basy symbolizoval, že hudobné nástroje zmlknu, zábava sa končí, nastáva obdobie pôstu a ľudia sa majú ponoriť viac do seba. Pre všetkých kresťanov je 40-dňový pôst obdobím stíšenia, pokánia, v ktorom sa snažia o prehlbenie viery v Boha a lásky k bližným.

Pesnička, ktorá sa dakedy niesla spolu s veselou chasou dedinami:

Fašiangy, Turíce, Veľká noc ide,
kto nemá kožuška zima mu bude.
Ja nemám, ja nemám, len sa tak trasiem,
dajte mi slaninky, nech sa vypasiem.
Fašiangy, Turíce, fašiangové časy,
jedni pijú, druhí jedia za stolom klobásy.
Tuto nám nedali, tuto nám dajú,
komára zabili, slaniny majú...
A tam hore na povale, sedí mačka na slanine
choďte si ju odohnať a mne kúšičku odrezať
kus, kus ako hus
ere, ere ako dvere
ešte, ešte ako kliešte.
orn, orn ako dorn
pod'me chlapi von!

spracoval Štefan Šmatlák

Výpočet dátumu Veľkej noci

Veľká noc sa podľa kresťanských cirkví slávi prvú nedeľu po prvom splne po jarnej rovnodennosti. Táto nedeľa bola ustanovená na Nicejskom koncile (prvom všeobecnom roku 325. Ak spln pripadá na nedeľu, Veľká noc bude až nasledujúcu nedeľu.

Dátum Veľkej noci sa teda môže odlišovať medzi jednotlivými rokmi až o viac ako jeden mesiac (od 22. marca do 25. apríla). Jarná rovnodennosť je „úradne“ stanovená na 21. marec podľa gregoriánskeho kalendára bez ohľadu na astronomickú skutočnosť (ktorá sa môže líšiť až o dva dni). V niektorých protestantských krajinách (napríklad v Nemecku, Švédsku a Dánsku) sa ale Veľká noc sláviла počas niekoľkých desaťročí 18. a 19. storočia podľa astronomickéj skutočnosti.

Pravoslávna Veľká noc je oproti našej oneskorená, pretože pravoslávna cirkev pre ich výpočet využíva starší juliánsky kalendár. Navyiac zachováva kánon *Nicejského koncilu*, že Veľká noc nesmie kolidovať so židovským sviatkom *Pesach*.

Prehľadná tabuľka dátumov:

Rok	Popolcová streda	1. Spln mesiaca – po jarnej rovnodennosti	Veľkonočná nedeľa
2016	10. február	23. marec	27. marec
2017	1. marec	11. apríl	16. apríl
2018	14. február	31. marec	1. apríl
2019	6. marec	19. apríl	21. apríl
2020	26. február	8. apríl	12. apríl
2021	17. február	28. marec	4. apríl
2022	2. marec	16. apríl	17. apríl
2023	22. február	5. apríl	9. apríl
2024	14. február	24. marec	31. marec
2025	5. marec	13. apríl	20. apríl
2026	18. február	2. apríl	5. apríl
2027	10. február	22. marec	28. marec
2028	1. marec	9. apríl	16. apríl
2029	14. február	29. marec	1. apríl
2030	6. marec	17. apríl	21. apríl

AKO ŽIJEME S FOLKLÓROM

Život v obci

Folkloristi vo folklórnom súbore Rozvadžan sa môžu pochváliť, že majú za sebou najúspešnejší rok vo svojej krátkej histórii. V roku 2015 absolvovali neuveriteľných 23 vystúpení, nahrali svoje prvé CD, vyhrali základné kolo v súťaži folklórnych skupín v Trenčianskej Turnej a na krajskej súťaži v Papradne boli druhí.

Podarilo sa im zorganizovať svoj prvý zájazd na Oravu, na ktorom zažili veľa zábavy a zážitkov. Absolvovali prehliadku Oravského zámku a predstavili sa so svojím programom na dožinkovej slávnosti v Mútnom. Vyvrcholením letnej sezóny boli krajské dožinky v Bánovciach nad Bebravou, kde naši folkloristi odovzdávali žaťevné vence ministromi poľnohospodárstva pánovi Jahnátkovi a ďalším funkcionárom z Trenčianskeho samosprávneho kraja. Popri tom stihli ešte usilovne trénovať v telocvični a skúšať na javisku.

V súčasnej dobe folkloristi nacvičujú nové programové čísla, s ktorými sa predstavia na **Zimnom festivale folklórnych skupín trenčianskeho regiónu**, ktorý sa bude konať 28. januára 2017 v našej obci za účasti folkloristov z Bošáče, Dolnej Súče, Chocholnej, Mníchovej Lehoty, Selca, Soblahova a Trenčianskych Stankoviec. Sú si plne vedomí, že toto bude najväčšia kultúrna udalosť v našej obci v roku 2017 a preto sa dôkladne pripravujú. Privítali by preto aj nových mladých záujemcov o folklór, aby sa prišli pozrieť na javiskové alebo tanečné skúšky a prípadne sa aj zapojili do činnosti. Budú potrebovať mladých mládenčov - regrútov a dievky pre nové programové čísla **Asentírka** (odvod mládenčov na vojnu) a **Stankovské veselie**. Kontakt a všetky potrebné údaje sú na webovej stránke www.rozvadzan.sk.

Ďalšou veľkou zmenou bola zmena vo vedení detského súboru pri ZŠ Jána Lipského, keď doterajšiu vedúcu pani učiteľku Helenu Bočákovú vystriedali folkloristky Hellenka Gabrišová, Janka Bočáková a Anežka Letková. **Detský súbor** má za sebou už tri vianočné vystúpenia a to v Trenčianskych Stankovciach, Novom Meste nad Váhom a na Mierovom námestí v Trenčíne, ktoré absolvoval spoločne s dospelými z FS Rozvadžan. Do detského súboru chodí na pravidelné nácviky 20 detí, ktoré sa už tešia na svoje prvé veľké sústredenie v Trenčíne pod vedením metodičky TNOS TN Jarky Kohútovej a v spoločnosti ostatných detských súborov z trenčianskeho kraja.

Ďakujeme týmto všetkým členom Folklórneho súboru Rozvadžan a rodičom malých folkloristov za ich voľný čas, za ich nesmiernu obetavosť, nadšenie, fantastickú atmosféru na vystúpeniach, množstvo zážitkov a dobrú náladu na skúškach. Ďakujem vedeniu našej obce, poslancom OZ, riaditeľke ZŠ Jána Lipského, sponzorom a priaznivcom folklóru za ich veľkú podporu, bez ktorej by nebola možná ich činnosť. Teším sa a dúfam, že aj v tomto roku 2016 sa budeme pravidelne stretávať a prinášať našim ľuďom a sebe len radosť, príjemné zážitky a pohodu.

Vendelín Sedláček

Do tretice... MILOŠ KOPECKÝ

... už pár vydání informujeme čitateľov HLASu, ako sa na dva pokusy nepodarilo do stankovského klubu mládeže NESTOR dostať na vystúpenie legendárneho umelca, herca Miloša Kopeckého. No mládežníci sa v roku 1988 nevzdávali svojho sna, aj keď mu už bolo ťažko veriť.

Dnes citujem z kroniky klubu Nestor: „Nemožné sa stalo skutočnosťou. Na tretí krát sa to podarilo. Miloš Kopecký so svojou kolegynou spomínal až do rána, nebyť oslavy Horníčkových sedemdesiatín, kvôli ktorej nás opustil vo výbornej nálade... Bolo nám ľúto.....“, koniec citátu.

Ako teda máte možnosť čítať, na tretí pokus sa predsa len podarilo túto legendu dostať osobne na predstavenie, ktoré sa stalo nezabudnuteľným zážitkom pre všetkých hostí. Škoda, že vtedy videozáznamy ešte neboli bežnou vecou. Určite by dnes na youtube kolovali krátke videá s jeho popisom aktuálnej doby a spomienkami jeho hereckej kariéry.

V tej dobe sa Miloš Kopecký dostal do nemilosti vládnucej garnitúry. Najmä jeho prejav na sneme Zväzu dramatických umelcov hrýzol svedomie politickej moci. Pripomeňme si, že sa písal rok 1988 a vďaka jeho otvorenej kritike vládnucej KSČ mu bol odobraný titul *Národný umelec*. Všetci sme trochu trpeli, či za oknami klubu počas vystúpení nesledí ŠTB a možno aj boli a niekde u nich by sa asi našli záznamy z vystúpenia nahraté na „magiči“.

Majster porozprával v dvoch beznádejne vypredaných predstaveniach o svojich mnohonásobných manželstvách. Spomenul, že údajne každá jeho nová nastávajúca musela byť mladšia od predchádzajúcej a okrem toho musela vedieť pripraviť raňajky pre milenkú. Jeho rozvody a sobáše vraj prinášali zmeny vo vtedajšej komunistickej vláde, preto vláda mala pred ním patričný rešpekt. Keď sa ho ľudia pýtali, či mu nevádi, že jeho nová manželka je o mnoho rokov mladšia a čo bude robiť o desať rokov, „Majstro“ sa zamyslel a povedal, že to už jeho nová manželka bude o desať rokov staršia,

Úsmevná spomienka

bude sa teda musieť rozviesť a zobrať si mladšiu.

V tej dobe nedemokracie dostal na telo otázku od 18 ročného chalana, či má šancu dočkať sa demokracie? Odpovedal spontánne: „Hele, hochu, musíš mať moc dobré zdravie a *snad se dožiješ!*“

Ľudskosť Miloša Kopeckého bola pre nás milým poznaním. Keď neváhal miesto svojej obľúbenej *Moskovskej vodky* dať si domácu slivovicu od Ivana a chutila mu parádne. Trochu nás zamrazilo, keď sa opýtal na WC, no neváhal to pustiť do klubovej suchej latríny a dokonca nám pochválil pekné tapety...

Bolo to naozaj príjemné stretnutie. Vypredané hľadisko a „standing ovation“ vypredavilo „Majstra“ zo sály. Neformálna debata trvala takmer do rána a možno by trvala aj dlhšie, no ponáhal sa na oslavu narodenín ďalšej legendy – *Miroslava Horníčka*. Máme preto právo mať pocit, že sa u nás a medzi nami cítil príjemne. Nezapomíname pripomenúť, že jeho spoločníčkou a sprievodcom u nás bola pani *René Nachtigalová*, dnes známa česká operná speváčka.

Dnes už svoje pestvá vystrája v hereckom nebi, ale jeho diela zostanú. Určite si mnohé z jeho filmových úloh pozrieme aj vo vysielaniach televízií. Nám, čo sme s ním prežili ten deň, zostal navždy na očiach.

Gabriel Kadák

Majstri Slovenska v Stankovciach

Minulý rok v decembri som mala možnosť vidieť tancovať v Trenčianskych Stankovciach päťnásobných majstrov Slovenska v Spoločenských tancoch.

Ale podme po poriadku. Ten, kto má záľubu v tancovaní mi iste dá za pravdu, že naučiť sa zopár nových krokov, nikdy nie je na zahodenie. Od 3. 10. do 12. 12. 2015 prebiehal v telocvični našej školy štvrtý kurz spoločenských tancov. Pod vedením Denisky Petrovej a Ing. Vendelína Sedláčka sme mali možnosť naučiť

sa štyri štandardné tance: Waltz, Viedenský valčík, Tango, Foxtrot, tri latinskoamerické: Cha – cha, Rumba, Jive. Nesmeli chýbať Polka, Lašung, Mazurka, Letkis.

Počas desiatich sobotných dvojhodinoviek sme zažili veľa smiechu, potu a niečo také ako: „Ktorou nohou začínam? Ako to bolo? Zasa mi

Kultúra

to nejde! Počítaj! Raz, dva, tri. Raz, dva, tri. Ahá už to viem!”

Poviem vám, že zosúladiť spoločne kroky s mužom, mať správny postoj, pochopiť, že nevedie žena, ale muž a mať ešte aj úsmev na tvári, dá skutočne zabráť. Každopádne, mali sme veľmi trpezlivých tanec - majstrov. Najskôr nám vysvetlili základné kroky, potom sa venovali každému páru zvlášť. Slovné spojenie: „No ved' vám to ide!“, ktoré používali veľmi často, sme brali ako motiváciu.

Celý kurz ukončilo päť tanečných párov 12. decembra 2015 záverečnou skúškou. Po jej úspešnom zvládnutí, ako čerešničku na torte, sme mali možnosť sledovať ukážky Latinskoamerických tancov v podaní päťnásobných majstrov Slovenska v Spoločenských tancoch, Petra Dekánka a jeho manželky Evky. Ukážky štandardných tancov nám predviedli Ing. Vendelín Sedláček s manželkou Máriou a Deniska Petrová.

Čo dodať na záver? Deniska a Vendo, ďakujeme za trpezlivosť a Váš čas. Tešíme sa na ďalší kurz v tomto roku.

Iveta Jančová

Z východniara Stankovčan

Hovorí sa: „...za všetkým hľadá ženu!“ a tak je tomu aj v prípade rodáka z východu, presnejšie z okresu Sabinov, Ing. Marka Pribulu (51), ktorý v deväťdesiatych rokoch prišiel do Trenčína za manželkou. Keďže vždy žil na dedine, mestský spôsob života mu nebol blízky a tak hľadal miesto v okolí Trenčína, kde by sa usadil. Našiel ho práve u nás, vo Veľkých Stankovciach, kde kúpili staršiu chalupu od manželov Žambokrétových, v ktorej stále žije.

Pán Pribula, prečo ste si vybrali pre svoj život práve Stankovce?

„Trenčianska Turná sa mi zdala príliš blízko Trenčína a Selec trochu príďaleko. Stankovce sú zlatý stred - ideálne. Scenéria Inovca a celé okolie mi veľmi pripomína rodné Kriviany. Naozaj sa tu cítim ako doma, aj keď o východniaroch sa hovorí, že sú doma všade tam, kde sa vyzujú. Mrzí ma, že sa z našich ulíc vytráca starodávny a príjemný duch dediny. Dnešné deti ale aj ich mladí rodičia už nevedia na ulici len tak pozdraviť tetku alebo ujca, aj keď ich nepoznajú. Je to veľká škoda, lebo takto prichádzame o pocit spolupatričnosti a tvorenia jednej komunity.

Po odpracovaných rokoch ako zamestnanec pôsobiaci v oblasti poľnohospodárskej výroby v PD Kálnica a Soblahov do roku 1991, absolvoval niekoľko postgraduálov na súdneho znalca v odbore cestnej dopravy a strojárstva. V roku 2002 prišla ponuka od priateľa Ing. Milana Strušku a jeho brata Ivana začať podnikat' v oblasti výroby plastových okien

a dverí. Ako miesto vhodné na podnikanie – výrobu si vybral Veľké Stankovce za pánom Kadlečíkom, kde jeho firma MP-Plast pôsobí do dnes. V súčasnosti vyrábajú a montujú okrem plastových aj hliníkové okná a dvere, garážové brány, zimné záhrady a rôzne atypické produkty. Začiatky neboli jednoduché, ale po ich prekonaní sa firme darilo a v rokoch 2005 až 2010 zamestnával od 20 do 30 ľudí, z čoho bola väčšina Stankovčanov. Dnes je doba zložitá, čo sa podnikania v tejto oblasti týka, pretože trh je presýtený lacnými výrobkami, ktorým ľudia dávajú prednosť. Aj napriek týmto vplyvom Marko Pribula presadzuje stále filozofiu dodržania vysokej kvality aj na úkor zisku a verí, že ľudia postupne zistia, že pri investíciách do stavieb a rekonštrukcií, ktoré majú slúžiť dlhé roky, je lepšie vsadiť na kvalitu.”

Ako by ste zhodnotili podnikanie v Stankovciach, čo sa týka podmienok na podnikanie zo strany obce, jej obyvateľov ale aj z hľadiska geografickej polohy firmy? Je niečo, čo by sa dalo v tejto oblasti zlepšiť?

„Ideálny stav v žiadnej oblasti neexistuje a zrejme ani nebude existovať. Stankovské pro-

Predstavujeme vám

stredie považujem za veľmi priateľské a žičlivé podnikaniu zo všetkých strán. Za 25 rokov som sa stretával len s ochotou a ústretovosťou zo strany obce, susedov aj ostatných ľudí. Nešpomeniem si na nejaké nepríjemné situácie, konflikty alebo problémy, ktoré by ma prenasledovali dodnes.”

Viem, že Vás dianie v našej obci zaujíma a viem aj to, že ho štedro podporujete. Čo konkrétne Vás zaujíma, k čomu máte najväčší vzťah?

„S ľuďmi z firmy sa snažíme prispieť v rámci možnosti všade, kde sa niečo užitočné deje. Zaujímajú ma všetky aspekty života v obci. Vážim si robotu ľudí, ktorí sa venujú činnosti predovšetkým s mládežou a snažia sa ju pritiahnúť ku športu a kultúre. Pracovné vyťaženie aj technický stav tela mi neumožňuje venovať viac času aktívnemu športu a stretnutiam. Poznám ľudí hlavne okolo futbalu, Vila Koprivňanského, Dušana Pevného, ktorý je našej firme aj vynikajúcim partnerom. Považujem si aj hasičov, folklóristov, ale všetkých sa nedá spomenúť.

Myslím, že Stankovce majú potenciál budovať miesta na neorganizované športovanie detí a mládeže vo voľnom čase. Viem si predstaviť, že by stankovskí podnikatelia spoločnými silami urobili napríklad cyklokrosovú dráhu, stenu na lezenie, či rampu na skateboard. Možno by nebolo na škodu aj malé kúpalisko, jednoducho miesta, kde by sa stretávala komunita z celých Stankoviec. Mám pocit, že rodiny sa stále viac uzatvárajú do seba a dost' rýchlo mizne radosť zo spoločného života. Potenciál na zmenu tu iste je.”

Radovan Siva

Predstavenie spoločnosti KMF

Spoločnosť KMF (Precision Sheet Metal) s.r.o. sa zaoberá strojárskou výrobou, konkrétne kompletným CNC spracovaním plechov a ich aplikáciou v rôznych odvetviach priemyslu. Miestna pobočka bola založená v roku 2010, kedy padlo rozhodnutie, že spoločnosť istého mena z kraja Staffordshire v strednom Anglicku rozšíri svoju pôsobnosť aj mimo Veľkú Britániu. Voľba padla na Slovensko, konkrétne na Trenčianske Stankovce, a to hlavne vďaka dobrej geografickej polohe a histórii strojárkej výroby v regióne. Svoje pôsobenie v Trenčianskych Stankovciach zahájila v roku 2011, kedy si prenajala priestory v miestnom priemyselnom parku a zahájila inštalácie technológií a zamestnávajú prvých zamestnancov.

V súčasnosti v miestnej pobočke pracuje 54 zamestnancov, najmä z blízkeho okolia, ale aj priamo z Trenčianskych Stankoviec. Spoločnosť sa naďalej rozrastá, čo dokazuje aj fakt, že iba v roku 2015 sa počet zamestnancov takmer zdvojnásobil. Výroba momentálne pracuje na dve zmeny, ale v pláne je v krátkom čase spustiť aj kompletnú tretiu zmenu tak, aby boli efektívne využité kapacity na súčasnom strojovom vybavení.

Firma exportuje vyše 85% svojej produkcie do zahraničia a medzi svojich zákazníkov počíta najmä nadnárodné spoločnosti z energetického, bezpečnostného a telekomunikačného prie-

myslu. Spoločnosť je zameraná čisto na zákaznícku výrobu a vyrába na základe dodanej zákazníckej dokumentácie, ale to neznamená, že sa žiadnym spôsobom nepodieľa na vývoji či vylepšovaní týchto výrobkov.

Sesterská spoločnosť KMF (Precision Sheet Metal) Limited pôsobí v odbore už takmer 45 rokov a v Anglickom Newcastle-under-Lyme zamestnáva vyše 400 zamestnancov. Pre fanúšikov futbalu môže byť zaujímavý aj fakt, že patrí medzi sponzorov miestneho klubu Stoke City FC, hrajúci stabilne najvyššiu anglickú súťaž - Premier League.

Firmy u nás

KMF

Dúfame, že sa aj naďalej bude naša spoločnosť rozrastať a stane sa pevnou súčasťou miestneho podnikateľského prostredia, miestnej komunity, a že nám budúce ekonomické výsledky dovoľia podporovať miestne spolky a spoločenské aktivity.

Radim Vaculín, riaditeľ prevádzky

Mladé talenty

TYKÁ SI S HOSSOM AJ GÁBORÍKOM

Korčule na ľad dostal do daru ako dvojročný. Ledva sa naučil poriadne chodiť, už sa korčuľoval. Patril medzi najtalentovanejších hráčov svojho ročníka, čo ho vynieslo do mládežníckych reprezentácií. Denis Hudec zostal verný materskej Dukle Trenčín, s ktorou by rád zažil kolektívny úspech.

Prvý raz sa na korčule postavil, keď ešte nemal ani tri roky. Korčule si našiel pod vianočným stromčekom. Na trenčiansky zimný štadión ho následne priviedla najbližšia rodina. „Na tréningy so mnou najčastejšie chodili mama s babkou a dedkom. Od prvého momentu ma veľmi bavil a nevedel som si predstaviť, že by som sa venoval niečomu inému. Rozhodne mi nerobilo problém ani skoré vstávanie. Tréningy často krátko začínali už o šiestej hodine a ja som už od piatej budil všetkých naokolo,“ povedal **Denis Hudec** a s úsmevom dodal: „Dnes mám už s ranným vstávaním výraznejšie problémy.“

Detskými vzormi Denisa Hudeca boli najväčšie hokejové esá Slovenska na čele s neobhým **Pavлом Demitrom**. „Vždy som obdivoval ich ľahkosť na ľade. Ako malý chlapec som obdivoval aj **Mariána Hossu** a **Mariána Gáboríka**. Ešte aj dnes sú to špičkoví hokejisti. Počas výluky v NHL hrali za Duklu. Pre mojich rovesníkov bol neuveriteľný zážitok stretnúť sa s nimi,“ pokračoval. Dnes sa už s oboma Mariánmi pozná osobne. V letnom období si s hráčmi Dukly pravidelne zatrénujú. „Sú to normálni chalani. Akoby boli jednými z nás. Pomôžu, poradia a na nič sa nehrajú. Sú úplne normálni ľudia.“

Ako pätnásťročný si pobalil kufre a nabral smer Praha. „Bol som deviatka a v Trenčíne som končil základnú školu. Prišiel za mnou agent Marcel Sakáč s možnosťou odísť za hranice. V ponuke bolo viacero klubov. Vybral som si **Spartu Praha**. V Česku je pojem a na veľmi dobrej úrovni sa tam pracovalo s mladými hokejistami.

Tak som šiel skúsiť šťastie.“ A podarilo sa. Mladý Denis sa uchytil a získal veľa skúseností. Nielen tých hokejových. „Prakticky od pätnástich rokov som bol odkázaný sám na seba. Tie roky mi dali veľa. Dokázal som sa o seba postarať, hoci začiatky neboli jednoduché. Mladý človek sám v cudzom svete, rozhodne to nebola sranda...“

Po hokejovej stránke sa mu darilo. O Denisa Hudeca bolo postarané na špičkovej úrovni, či sa jednalo o zázemie v škole, ubytovanie, alebo stravu. Pôsobenie v Sparte ho vynieslo až do reprezentačných výberov mládeže. V najcennejšom drese odohral **svetový šampionát do 18 aj 20 rokov**. „Z osemnástky mi veľa spomienok nezostalo. Odohral som iba dva kompletne zápasy a v treťom som sa zranil. Mal som zlomený malíček a turnaj sa pre mňa skončil,“ spomínal Hudec. Slováci na spomínaných majstrovstvách sveta napokon vypadli do B - kategórie.

Po majstrovstvách uvažoval, čo ďalej. Ako najlepšia sa mu javila možnosť zostať v Trenčíne. „**Dukla Trenčín** mi dala ponuku hrať za juniorský team, aj za prvý tím. Bral som to ako odrazový mostík. Prv, než som mal chuť ísť do zahraničia, potreboval som na seba ešte popracovať.“

Obdivovateľ **Chicago Blackhawks** má 22 rokov a hoci vie, že na NHL už mať pravdepodobne nebude, zahraničie ho láka. „Aj v Európe je veľa kvalitných súťaží. V Trenčíne je dobre, ale rád by som sa časom posunul ďalej,“ dodal na záver Denis Hudec.

Martin Jurčo

Rozhovor o Zväzarme

V našej obci pôsobí veľa spoločenských združení či organizácií. Niektoré sú verejnosti na očiach viac, niektoré menej. Všetky však svojou činnosťou organizujú spoločenský či záujmový život, záľuby a záujmy ostatných spoluobčanov.

Jednou z tých organizácií, ktorých história siaha hlboko do minulého storočia je aj stankovský **Zväzarm**. Kto v súčasnosti stojí v čele tejto záujmovej skupiny, čím sa zaoberá, akými činnosťami sa defiluje vo verejnosti a ako pulzuje jej život v súčasnosti? Na toto i iné veci sme sa spýtali predsedu tejto organizácie pána **Tibora Tanáča**.

1. Čo to vlastne Zväzarm je a čo je zmyslom či náplňou jeho činnosti?

„Zväzarm zastrešoval v minulosti branné športy a technickú záujmovú činnosť, zároveň plnil niektoré úlohy obrany štátu. Napriek tomu významne prispieval k rozvoju telesnej výchovy a športu ale aj iných záujmových činností – modelárstvo, elektrotechnika, kynológia, rádioamatérstvo, strelba. Organizoval veľké množstvo spoločenských podujatí. Ako to najmä v bývalom režime bolo, občas aj ideologicky motivovaných, no predovšetkým rozvíjal všestrannosť aktivít svojich členov.“

2. Kedy vznikol v našej obci a kto boli zakladajúci členovia?

„Miestne organizácie Zväzarmu vznikali v priebehu roka 1951. Medzi zakladajúcich členov Zväzarmu v Sedličnej patrili Pavel Chrastina, Ivan Hrušovský, Ján Dohňanský.“

3. Akými aktivitami sa v dnešnej dobe zaoberá, ktoré by mohli upútať nových priaznivcov?

„V prvom rade treba povedať, že po zmene režimu v deväťdesiatych rokoch minulého storočia u nás sa nástupníckou organizáciou stalo Združenie technických a športových činností so Základnou organizáciou v našej obci. Pre nemožnosť venovať sa našim aktivitám vo vlastnej obci, je ťažké pokračovať v samotnej organizácii života Zväzarmu.“

4. Jednou z aktivít bolo vybudovanie stankovskej strelnice, ktorá sa nachádza v k.ú. Veľké Stankovce. Ako to s ňou aktuálne je a funguje vôbec?

„Strelnica sa nachádza v tzv. „Oskorušovom jarku“ vo Veľkých Stankovciach. Skolaudovaná bola v roku 1992. V roku 2011 sa však strelnica kvôli veľkému hluku musela na príkaz úradov zatvoriť. Čo je veľká škoda pre našich športových strelcov. Strelnicu sme dali do bezplatného prenájmu organizácii z Trenčína, ktorá už prevádzkuje v Trenčíne krytú strelnicu. Urobili na nej protihlukové opatrenia a v súčasnej dobe je všetko pripravené na získanie povolenia na príslušných úradoch.“

Spracoval Dušan Pevný

Spomienky na krásne časy...

Z histórie obce

Nie každému z našich spoluobčanov sa podarilo zažiť časy fungovania zemianskej kúrie v časti obce Sedličná. Prinášame vám spomienky našej spoluobčianky pani *Brigity Lahkej*, ktorá sa so životom v kúrii zoznámila ako mladé dievča a dodnes má na tie časy veľké a nezabudnuteľné spomienky.

Pred dožinkovou slávnosťou na dvore veľkostatku Sedličnej v roku 1936

V roku 1963 ma moja mama prihlásila k pani učiteľke **Sirotnej** na výučbu nemeckého jazyka. Chodila som k nej dva krát týždenne cez „Žolných“ záhradu. Záhrada bola úžasná, krásna, no spustnutá. Vždy som mala strach prejsť okolo hrobu **Jána Lipského**. Boli tam veľkolepé lipy a pod nimi hrob. Bola vtedy taká povera - každý sa bál ísť okolo neho, lebo zlému človeku pohrozil (prstom). Ale keď som už bola u pani Sirotnej, to bolo iné.

V jeseni a zime, keď bolo skoro tma či nečas, ma vodievala k mojej učiteľke pani **Hoffmanová (Zsolnay)**. Veľmi rada som s ňou chodievala. Napriek tomu, že nosievala obnosený kabát a topánky, pôsobila vznešene a oslovenie pani sa na ňu hodilo. Bola to výnimočná žena, ktorá sa každému prihovarila, pozdravila, nikomu sa nevnucovala. V tých časoch som nechápala, prečo ju mnohí ľudia oslovovali „veľkomožná pani“.

Vždy ma atmosféra v kúrii priťahovala. Najskôr som prešla „panskými schodmi“ do hornej, tiež „panskej“ kuchyne. To bola nádhera. Plné steny žiariacich medených foriem – bábovnikov, pekáčikov, lievančekov, krásny rozprávkový kredenc. Teta Hoffmanová (Zsolnay) ma previedla po slávnostnej jedálni. Vždy to bolo pre mňa, obyčajnú „dedičanku“ úžasné. V strede

obrovský jedálenský stôl s veľkým svietnikom, stoličky s vysokými operadlami a kvietkovými potaňom a priamo nad nimi veľký portrét pána Hoffmana. Pôsobil na mňa strašne prísne, ale bol to fešák pán. Po celej host'ovskej jedálni bol položený veľký, teplý koberec zvaný „tepich“.

U pani Hoffmanovej bývala aj jej mamička, pani **Zsolnay**. Bola to vysoká, chudá, ale veľmi milá teta. Aj sestra pani Hoffmanovej tam bývala. Volala sa Boženka. Bola drobná, milá, tichá – taká dobrá víla. Nádherne maľovala. Všetky tri bývali v zime v jednej izbe, ktorú vykurovala keramická pec. Všetky tri boli dobré, pokojné ženy. Teta Boženka ma vždy, keď som u nich pobudla, previedla celým domom. Poznala som ich host'ovskú izbu, sekretár, ktorý mal množstvo „šuflikov“, portréty ich predkov, množstvo krásnych strieborných súprav, ale pre mňa bola najkrajšia ich zimná záhrada.

Dolu pod hlavným schodiskom bola „gadzovská“ kuchyňa. Tam teta „Kačka Chrastiných“ varila nádennikom, koscom. Tam som rada chodila. Kuchyňa bola tmavá, ale čarovná a voňavá. V interiéri celej kúrie sa mi najviac páčila „Boženkina izba“. Bola taká biela, čistá, útulná. Čo som však v tom mojom detskom veku videla po prvý krát – to bola pracovňa

pána **Hoffmana**. Mal tam otvárací písací stôl, v ňom hárký čistých papierov, pero a kalamár. V rohu stála veľká almara so spismi.

Veľa krát som však tetám v kúrii nerozumela. To mi musela pani Sirotná povedať, že sa rozprávali medzi sebou maďarsky. So mnou však hovorili vždy iba po slovensky. Boli pre mňa - „dedičanku“ - ako z rozprávky. Najradšej som mala nedelňajšie popoludnia. Vtedy som k nim mohla ísť aj s pani Sirotnou na popoludňajšiu bielu kávu a bábovku. Hovorili sme, že ideme k „slečnám“ na starú poštu (pár metrov od kúrie).

Najkrajšie obdobie u Zsolnayových bola jar. Kvitlo v nej všetko možné, taká malá džungľa. Mne sa najviac páčili orgovánny, biele ružové, fialové... Vtedy občas vzala pani Hoffmanová motyku a v typickej starosvetskej zástere sa vybrala ku kúsku záhrady, kde mala pri potoku zopár „hriadek“ zeleniny. Počúvala som ju, ako sa kedysi žilo, aká spoločnosť chodila do ich kúrie. Dnes si uvedomujem, že asi to boli v tých časoch „boháčiči“. Mala so ich veľmi rada. No žili už v dobe, kedy to bolo pre ne ťažké a asi si už nemohli dovoliť to či ono. Ale grácia, s ktorou žili svoj život z nich nevypchala a spomínam na tie časy s radosťou v duši.

spracoval Tomáš Sliva

Redakcia HLAS

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kádák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kádák, Bc. Lenka Ďurišová, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.

Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: Tising, spol. s r. o., Odborárska 3, 915 01 Nové Mesto nad Váhom. Náklad: 1000 ks. Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.

Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadce 501, 913 11 Trenčianske Stankovce

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

